

DENİZ MİSALİ BAKIŞLAR

Sittiye BAYAR

İki günün, hayallerimin şekillendireceğini daha doğrusu yıkılmış olan hayallerimin tekrar çöküntüden toplanıp ayağa kalkabileceğini hiç aklım almıyor.

Benim için imkansız gibi bir şeydi. İki gün beni bambaşka birine çevirdi.

Şu anki benliğimle 10 sene önceki benliğim birleşti adeta.

Bu duyguların, hayallerin tarifi olamaz.

İki günde neler yaşamadım ki. Sevinç, üzüntü, mutluluk, sevgi, utanç, mahcubiyet...

Beni en çok sarsan şey, bu kadar derine götüren, başlangıçta kara kara düşündüren şey çocukların deniz misali bakışları oldu. Ben o bakışlara aşık oldum.

Bana bunu yaşatan, hayallerimi geri getiren,

içime yaşam sevinci koyan,

bir yandan da bir tarafımı buruk bırakan,

beni kalbimin en ücra köşelerinden,

beynimi zirvelere çıkartan İLKYAR'a çok çok teşekkür ederim.

Bir aracı olduğu için.

Birçok şeyin farkına varmamı sağladıkları için,

birçok kardeşimin var olduğunu gösterdikleri için

bütün kalbimle minnettarım İLKYAR'a.

İLKYAR beni öyle bir yere götürdü ki bir dağın başında kalan bir köyde okuyan ve Yatılı olan öğrencilerin yanına. Ordaki minicik yürekleri ruhumda hissettim.

Bazı çehrelerde tebessüm oldum.

Bazı sesler duydum bir daha kulağımdan hiç çıkmayacak.

Bazı bakışlar gördüm kalbimin temelini sarsacak kadar şiddetli...

Bazı bakışlar gördüm kalbimi bir dalga gibi sakinleştirecek,

bazı bakışlar gördüm gökyüzünün sonsuzluğuna sürükledi beni,

bazı bakışlar gördüm beni okyanusun derinliğine iten.

Bazı bakışlar gördüm pervasızca kahkaha attırabilecek.

Siz hiç bir bakışın etkisinde böyle kaldınız mı,
böyle hissettiniz mi ?

Ben sadece 2 günde bunları yaşadım,

2 gün ama yüreğime sorsanız 2 asır der.

Size anlattığım

bakışlardan biri

Metehan'nunki idi.

Metehan'ın masmavi

gözlerindeki deniz

misali bakışları, içimi

yerle bir edecek

kadar coşkulu,

sarsıntılı, sağlam, saf,

sakin, samimi... O

bakışlar bir gökyüzü

kadar sonsuz, bir

okyanus kadar da

derindi. İnsanlar

aylarca bir denizi seyredebilir mi, ya da bir gökyüzünü yıllarca bakabilir mi,

gökyüzünün altında milyonlarca insan var başını kaldırıp bir beş dakika bakıyorlar

mi? Hayır.

Deniz bazen kabırır, içi coşar, coşkuyu dalgalarla dışa vurur,

gökyüzü bazen o kadar dolarki dalgalardan yükselen coşkuyla,

bırakır kendini, dökülür üzerimize gözyaşlarıyla.

Ama o bakışlar öyle mi,

aylarca yıllarca hatta asırlarca o gözlere bakıp dalabilirsin,

içini her bir an farklı bir huzurla doldurur.

O kadar güzel bakıyor ki ne hissettiğini hiçbir zaman bilemeyeceğim.

Ama yüzündeki tebessümden güzel, huzurlu duygular hissettiğini

anlayabiliyordum. Onu mutlu eden o an bizdik.

Biz gittikten sonra da içi bizimle dolu olacak.

Bunun nasıl güzel bir şey olduğunu,
nasıl hissettiğini,
bir çocuğun bakışlarına derinlemesine dalmadan, hissetmek imkansız.

Siz hiç bir gözyaşı oldunuz mu? Öznur düştü, karnını incitti. Öznur'un gözünde bir gözyaşı oldum. Kendi ruhumun derinliklerine daldım. Onunla içim yandı, onun acısı hafifledikçe, onunla sakinleştim. Sonra onunla tekrar bir tebessüm oldum çehrelerde dolaşım. Sadece Öznur'la mı? Hayır Nebahat'la, Ayşenur'la daha ismini sayamayacağım nice kardeşimle. Nebahat çekingen, utangaç bir bakışla bakıyordu. Bir sürü şey istiyordu tek bir bakışla. Bir dünya veriyordu bana tek bir tebessümle. Bir dalga kadar coşkulu hissettiniz mi kendinizi başkasının ruhunda? Göksu'nun ruhunda dingin, Nuriye'nin ruhunda coşkulu, heyecanlı, mutlu, dünyayı kabartacak bir güçlü bir dalga oldum, kaynağım da o çocukların masumiyetleriydi.

Bizler de bir zamanlar
çocuktuk,
bizler de bir zamanlar
onlarla aynı yaştaydık,
onlarla aynı şeyler istedik,
aynı şeyler yaşadık belki,
ama farklı hissettik, bizlere
sevgi gösterildi belki...
Şu an bazı yerlerde
hayatında sevdiklerine hiç
sarılmamış bir çocuk var,
bizim gelmemizi bekliyor,
belki onların bir umuda
ihtiyacı var,

bir amaç vermemizi istiyorlar ellerine.

Onlara borcumuz var,

büydük diye "bir şeyler geçti artık, unuttuk bunları" diye bir kıyıya mı bırakmalıyız geçmişimizi...

Gönüllü her yaşta, her yerde gönüllüdür, bizi bekleyen miniklere kardeşlerimize koşacak gönüllüdür.

Ben iyi bir eğitim alamadığımı üniversiteye geçince farkettim.

Benim düşüncelerimi şekillendiren birileri varmış onun bilincine vardım.

Beni dört duvarın arasına koyup yasa demişler yanıma hiç kimse vermeden.

Bunu da yeni anladım.

Şimdiye kadar yalnızmışım, farkında bile değilmişim.

Taaa ki iki hafta öncesine kadar.

Ben çocukların bakışları arasında artık yalnız olmadığını anladım.

Çocukların deniz misali bakışları beni sarıp sarmaladı.

“Artık senin ruhunun bir parçasıyız” dediler.

Ben yalnızlığın sadece yalnızlık olmadığını anladım.

O bakışlar da ben yalnızım ama birileri vardı beni saran bir anne, bir baba ya da bir abla. Ama o bakışlar da yalnızlığa eşlik edenler farklıydı.

Yalnızlığında binbir çeşidi olduğunu anladım.

Gözyaşı eşlik ediyor yalnızlığa, ya da bir mezar taşı. YİBO da kaldığım odanın manzarası mezarlıktı. Çocuklar nasıl uyuyabiliyor dedim.

Bir yerim buruk, bir yerim

sızlıyor anlatamam.

Bütün neşem gitti.

Kaç gün oldu ki çocukların yanından geleli, kaç saat kaldım o çocukların yanında. Beni böyle yapan ne, beni böyle hissettiren ne?

Ben o çocuklarla olmadan kaç gün daha geçireceğim?

Kaç gün sonra alışmışsınız onlarsız olmaya?

Onlara elimizi uzatmasak, onlara

yardım edememek kaç kere daha olucak? Gözyaşlarım yerlerinden memnun değilim habire dışarı kaçmak istiyor

kalbimi ıslatmak, ruhuma dokunmak istiyorlar.

Acaba bu gözyaşları benim mi?

Ben mutlu değilim, benim elimden bir şey gelmiyor şimdi. Dışarı çıkıp avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Ama sesim kaçıyor içime.

Bana ne yaptınız biliyor musunuz çocuklar? Beni sürekli özleyen biri yaptınız.

Acı çeken biri yaptınız. Sizi özlemek hayatımın en güzel, en anlamlı duygusu, sizinle olduğum saatlerim hayatımın en güzel anları, sizinle gülmek o kadar muhteşem bir şey ki. Şu an bunları yazıyorum ama içimde 5 gün öncesine karşı o kadar büyük bir

özlem var ki. Beni çocuk yaptınız iki günde, beni küçücük hayatı olan ama kocaman hayalleri olan biri yaptınız. Sizleri nasıl minnettarım bilemezsiniz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Sizin yanınıza tekrar nasıl geleceğimi de bilmiyorum, siz beni kocaman bir çocuk yaptınız. Siz beni bir bütünün parçası yaptınız. Sizinle olan bir bütün. Saatler insanları nasıl da birbirine bağlıyor. Bakışlar insanları nasıl da birbirine bağlıyor. Bir tebessüm insanın ruhunda kelebekler uçurabilir mi? Benim ruhumda kuşlar yerinde durmuyor. Ha bire kanat çırpıyorlar. Benim kalbim şenlik yeri.

Okul müdürünün söylediği bir cümle çocukların mutluluğunu yansıtıyordu bir nebze de olsa,

“12 yıllık öğretmenlik hayatımda geçirdiğim en güzel bir buçuk gündü” diye.

O an o kadar güzel hissettim ki, biraz mahcup, biraz utangaç...

Bu izlenimim de proje ekibime de değinmeden de geçemeyeceğim.

Hayatında birbirini hiç görmemiş gönüllüler, nasıl bu kadar samimiydi?

Nasıl da kırk yıllık dost gibiydik?

Bizi İlkyar gönüllüsü yapan da bu galiba.

Çocuklar bizi özümüze döndürüyor.

Beni böyle bir projeye dahil olmamı sağlayan,
sonra da bu Vakfı kuran hocalarıma,
İLKİYAR'ın yaşamasını sağlayan siz başışçılara,
geride hiç görünmeden emek veren emekli gönüllülerine,

böyle hissetmemi sağlayan herkese teşekkür ederim.

Biz projeye giderkenki halimiz ile dönüşümüzün arasında dağlar kadar fark vardı.

Bunu da projeye katılan herkes bilir, hisseder.

Çocuklar sadece bizi kendilerine değil de,

diğer ekip arkadaşlarımıza da birbirine bağlıyor masumiyetleriyle...

Sittiye Bayar
Mersin Üniversitesi Dışçılık Fakültesi

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLKİYAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKİYAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not:
kısına "Adınızı,
ve/veya Cep
numaranızı"
rica eder, desteğiniz
ederiz.

ABD'den
bağışlarımızı
aracılığı ile
topluyoruz.
iadesi formu
ile adresinize
yollanıyor. Bir
veya düzenli bağış
bağlantı adresi: -yeni

Bağışınızın açıklama
Soyadınızı, E-posta
telefonu
yazmanızı önemle
için teşekkür

TPF

... Vergi
e-posta

defalık
için
adres--

<https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

2. E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLKİYAR'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLKİYAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.